

"לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה" (ל', ג')

כי מי שאינו מדבר דברים בטלים אלא כל היוצא מפיו מקיים, גם הקדוש ברוך הוא יעשה דבריו, כי צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים (פניני התורה).

מעשה נורא על רבי יצחק הלוי מברדטשוב זכרונו לברכה שמנהגו היה למול רק בבוקר תכף אחרי תפילת שחרית, והנה פעם ביתו הביאה ילד וביום המילה כרגיל באו כל החסידים בבוקר והוא גמר תפילתו ונכנס לבית בתו, אמר להם תחכו לי, הוא נכנס לחדר מיוחד וסגר עליו מבפנים ונשאר שם ארבע שעות רצופות, וכל אחד ואחד כמעט משתגע באין סבלנות לא יודע מתי יצא? אם ללכת הביתה או להישאר שם? כמובן גם אבי הבן גם היולדת מצטערים מאוד מלראות שהקהל הולך ומתפזר ולא נשאר שם כי אם מניין מצומצם, ואחר זמן זה יצא בשמחה גדולה, מל את הילד ותכף קרא שמו יהודה לייב, אבי הבן שזה חתנו, אותו הרגע היה מצטער כי רצה לקרוא לילד שם אחר אבל שתק. ואחרי המילה סדרו סעודת מצווה, ובאמצע הסעודה שאל חתנו שתי שאלות, שאלה ראשונה: למה איחר כל כך ארבע שעות ולא מל תכף כרגיל? שאלה שנייה: למה קרא לתינוק יהודה לייב כי רציתי לקרוא לו שם אחר. אמר להם לכל המסובים שמחה גדולה יש לי היום וכדאי לספר לכם, כשבאתי לכאן בדרך ראיתי ענן שחור ורעש גדול בפנים העניין, רצתי תכף בתוך החדר הזה לשמוע ולראות מה קרה? שמעתי אחרי הפרגוד שנפטר צדיק יסוד עולם ושמו רבי יהודה לייב מעיר אפטא אותו הרגע יצאו כתות צדיקים מגן עדן בתופים ובמחולות לקבל את האורח הנכבד וידעו צדיקים כאלה דרכם לגן עדן צריכים לעבור דרך גיהנם כשהגיע לאותו המקום ופתאום עזב את כל הגדולה ואת כל הכבוד וקפץ בתוך גיהנם, אמרו לו רבנו מה קרה כאן? אמר להם כעת אני נמצא בעולם האמת אני מעיד על עצמי שקיימתי לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה גם קימתי מצוות פדיון שבועיים. זה למדתי מהקדוש ברוך הוא שהוא פדה שישים רבוא נפשות מישראל ממצרים ואמר כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא ועוד הבטיח לנו כל המקיים היוצא מפיו וגם הצדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים, לכן אינני זו מכאן עד שאני עושה פדיון שבועיים מגיהנם. הלכו הצדיקים לפני הקדוש ברוך הוא, אמרו לו מה לעשות עם רבי יהודה לייב, שנכנס בגיהנם ולא רוצה לצאת בידי ריקניות, אמר הקדוש ברוך הוא שיפתחו הפנקס של פדיון שבועיים לראות כמה נפשות הציל בחיים שלו? ומצאו מאתיים ועשרים, אז נתן לו רשות שיקח מספר כזה, מה עשה רבי יהודה לייב, ירד במדור השביעי ששם היו אותם הנשמות שיוורדים ואינם עולים והיו כמה שנים נדונים שם, הוציא משם כפליים מזה, ובכל מדור שהיה עולה היה מוציא גם משם, אמר לו הממונה מה אתה עושה? כבר לקחת יותר מכפליים, אמר לו זה מתנה והכניסם לגן עדן, כשראיתי כוחו של צדיק קראתי את נכדי על שמו רבי יהודה לייב שיזכה לעשות חיים וחיל, אז שמחו כולם.

ומצאנו למדים לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה אז זוכה לכמה מעלות ראשית כל תפילותיו נשמעים, ויש בכוחו לבטל גזרות רעות, וגם אחר אריכות ימים יש בכוחו להוציא נשמות מגיהנם ולהציל מצרות את החיים והמתים (אהבת חיים).

ישראל לסגולתו

סגלה לסובל מבלבולי וספקות אמונה

ויקרא ודוי דלהלן מרבנו נסים המכניע מאד גאות הלב:

רבונו של עולם. קדם כל דברי אין לי פה להשיב ולא מצח להרים ראשי. כי עונותי עברו ראשי. כמשא כבד כבדו ממני. ופשיע רבו מלמנות. וחסאיתי עצמו מספר. מתנדב אני לפניך ה' אלהי ואלהי אבותי. בכפיפת ראשי. בכפיפת קומה. בנמיכת רוח. בחלישות חיל. בשבירת לב. בקידה. בבריכה. בכריעה. בהשתחוויה. באימה. במוך. ביראה. ברעדה. בפתח. בחלילה. על החטאים ועל העונות. ועל הפשעים. שחטאתי. ושעויתי. ושפשעתי לפניך ה' אלהי. אומר אני לפניך ה' אלהי. מקצת מעשי הרעים. ודרכי המקלקלים. ומפעלי המכערים. לגמרים אי אפשר. ואין בי כח לגלותם ולבררם. ולא אעצר חיל לחברם. ואיני כדאי לבקש עליהם מחילה וסליחה וכפרה. מה אני. מה חיי. אני הבל נריק. עפר ואפר רמה ותולעה. מתבושש אני מחטאי, ומקלם אני מעונותי. ונחפר מפשעי. ואם אבא לבררם ולחברם ולפרשם. יכלה הזמן והמה לא יכלו. ואין לי פתחון פה להתנדות עליהם. גדול עוני מנשוא. עצמו פשעי מספר. בשתי וגם נכלמתי פגנב הנמצא במחנתך:

רבונו של עולם. אם באתי לפרט את חטאי ולפרשם ולבררם. יכלה הזמן והמה לא יכלו. על אי זה מהם אטבע. ועל אי זה מהם אנתנה. ועל אי זה מהם אבקש מחילה וסליחה וכפרה. על הכלל או על הפרט. על הנסתרות או על הנגלות. על הראשונות או על האחרונות. על החדשות או על הישנות. על הטמונות או על הידועות. על הנזכרות או על הנשכחות ממני. אני יודע בעצמי שאין בי. לא תורה ולא מצנה. לא דעת ולא תבונה. לא צדקה ולא כשרון. לא גמילות חסדים ולא ישרות לבב. אבל אני אויל ולא יודע. בער ולא מבין. גזלן ולא נאמן. חיב ולא זכאי. כרשע ולא צדיק. רע ולא טוב. וכל מעשה טוב לא עשיתי:

ואם אתה דן אותי כמעשי. אוי לי. אוי לי. אלהי עלי. אויזה על נפשי. ואם תבקש לנקותי כמטהר וכמזכרף בסף. לא ישאר ממני מאומה:

יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי. שלא תבא במשפט את עבדך. כי לא יצדק לפניך כל חי. מה אני. מה חיי. אני פקש לפני אש. וכעצים יבשים לפני האור. כסף סגים מצפה על חרש. הבל הבלים שאין בו ממש:

במה אקדם פניך ה' אלהי. או מה רפואה אבקש ממך. כבן סוחר ומוכר הייתי לעשות הרע בעיניך. כעבד מורד באדניו וכתלמיד חולק על רבו. את אשר טהרת טמאתי. ואת אשר טמאת טהרתי. את אשר החרת החרתי. ואת אשר אסרת הותרתי. את אשר אהבת שאתי. ואת אשר שאת אהבתי. את אשר הקלת החרתי. ואת אשר החרת הקלתי. את אשר קרבת הרחקתי. ואת אשר הרחקת קרבתני. אך לא להכעיסך נתפונתי. ובעזות מצח באתי לבקש מלפניך מחילה וסליחה וכפרה. שמתני פני כחלמיש. נאדע כי לא אבוש. כי עליך בטחתי ה'. אמרתי אלהי אתה. ונשענתי על רבי חסדיך. כי ידעתי כי אתה אל חנון ורחום אךך אפים ורב-חסד ורחם על-הרעה ומרבה להיטיב: (הרב יעקב ישראל לוגאסי)

אמת

מב. מי שדובר כזבים, הוא אובד.

אורח שאינו שומר מצוות – המשך

#וישנה עצה טובה, שלאחר שהגיש לפני אורחיו את הכיבוד, יאמר להם שהוא מברך "שהכל", ומכוין לפטור בזה את כל המסובים, [שברכת שהכל פוטרת בדיעבד את כל המאכלים].

{ ככתב מרן הסטייפלר זיע"א בספר קריינא דאגרתא (חלק א מכתב קמא), וביאר, שאף על פי שאותם אורחים אינם מתכונים לצאת ידי חובת הברכה, יכול להוציאם ידי חובתם בדיעבד, שיש לשער שהם חושבים שבעל הבית מברך במקומם, וזהו כעין כוונה לצאת. ואולי על דעת זה יש לסמוך ולתת לו לאכול. ע"כ. וכן כתב בשו"ת וישב יוסף (כהן חלק א סימן יג).

וכעת נדפס ספר חשוקי חמד (שבת עמוד רכא), וכתב גם כן את העצה הנ"ל, וצירף לזה את דעת הגרש"ז בשלחן ערוך הרב (סימן ריג סעיף ד) הסובר שלדעת הסוברים שמצוות אינן צריכות כוונה, אף על פי שלא נתכוון המברך להוציאם וגם הוא לא נתכוון לצאת, יצא. ולכן יש לסמוך על זה גם אם אותו אורח יושב בגילוי ראש, וגם אינו עונה אמן על ברכתו. ע"ש.

מי שרוצה לכבד את אורחו, לא ישאל אותו האם הוא רוצה לאכול או לשתות, מפני שהאורח ישיב לו שאינו רוצה לאכול ולשתות, מפני הבושה. ולכן יש להגיש לאורח מאכל ומשקה בלי לשאול אותו אם הוא רוצה. (ספר טעמי המנהגים עמוד תקנז.) (הרב אברהם ישראל)

משהו לנשמה

מעלת הנזהר אף משבועת אמת

מספרים על חסיד אחד, ירא ה' וסר מרע, שהיה מבאי ביתו של הסבא משפולי זכותו יגן עלינו אמן, אותו חסיד היה עשיר מופלג, ולא חסר לו מאומה, מלבד צרתו האחת, שלא זכה להיפקד בפרי בטן. בכל פעם היה העשיר מתחנן על נפשו לפני רבו האדמו"ר הקדוש, שיבטיחו להיפקד בבן זכר של קיימא, אך הצדיק דחהו בלך ושוב. במשך חדשים רבים נדחה על ידי רבו עד שהחליט אותו חסיד להיכנס לרבו, לשבת ולהטרידו, עד שיגזור אומר, שתפקד אשתו בפרי בטן.

אותו יום היה הסבא משפולי עסוק בדברים העומדים ברומו של עולם, לבטל גזרה קשה מעל ראשם של בני הקהילה, והנה פתאום מופיע אותו חסיד, ומתחיל להעסיק את הרבי בבקשה פרטית, התחיל הסבא לומר לו, שאין זו שעת הכושר, ועתה הוא עסוק והתחנן לפני שיניחו ויבוא פעם אחרת. אך החסיד בשלו: "אינני זו עד שהרבי יגזור ויבטיח שאזכה השנה בבן".

הדבר עיכב את הרבי וציערו עד מאוד, וכל מה שעשה לא עזר, אלא החסיד הוסיף, והכפיל להטריד את הצדיק, הרבי ביקש מהחסיד שילך, ואם לא יעשה כן הוא יתחרט. אך גם לזאת לא שמע החסיד. כראות הסבא משפולי זכותו יגן עלינו אמן, שהחסיד בשלו, אמר לו: "אני נשבע לך, כי לא יהיו לך בנים לעולם". כשמוע החסיד את הדברים האלה נבהל וברח מיד מחצרו של הצדיק, ונאנח, כמי שחרב עליו עולמו. וכבר התייאש מדבר זה והשלים עם המציאות.

לימים נסע אותו חסיד לעיר קוריץ לצורך מסחרו, ושמע רבות אודות הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ זכותו יגן עלינו אמן, ועל היותו בעל רוח הקודש, בעל מופתים, ודבוק בהשם יתברך בכל אבריו וגידיו.

שאל החסיד העשיר את בני העיר למצבו הכלכלי של רבי פנחס. וכששמע שמצבו הגשמי ירוד, עני מרוד הוא עד פת לחם. הלך לביתו ואמר לרבנית שתקנה לליל הסדר את כל הדברים על חשבוננו. שולחן, כסאות, מפות, מלבושים, בשר, עופות, דגים, יין, פירות וירקות, קמח למצה שמורה ועוד. ובקש בתמורה מהרבנית להתארח בבית הצדיק בליל הסדר.

שמחה הרבנית והתחילה להזמין את הדברים, ואילו מן הצד משתומם לו רבי פנחס, מדוע אין אשתו מטרידה אותו השנה על הכסף עבור הוצאות החג? הרבי לא שאל מאומה, והמשיך בעבודת הקודש שלו.

בערב פסח רואה רבי פנחס שהבית מאיר, כלי כסף וכלי זהב, שמלות חדשות, רהוט חדש, כלים מבריקים, מיד שאל הוא את הרבנית מהיכן כל הפאר הזה? הצביעה הרבנית על האורח החסיד, ואמרה שהכל בזכותו. נתן לו רבי פנחס יד לשלום וישבו לקדש. התחיל באמירת, ההגדה, ולאחר הכוס השני, טרם ניגשו ליטול ידים, שאלו רבי פנחס, מדוע הגיע? ומה חסר לו? סיפר לו אותו חסיד בקול בוכים, את מה שקרה אצל הסבא משפולי זכותו יגן עלינו אמן, ובקשו לבטל את השבועה, כדי שיזכה להיפקד בבן זכר של קיימא.

הרהר רבי פנחס רבות בבקשתו של העשיר, ואמר לו: "אם יש לי זכות בשמים, אני נשבע לך, כי עוד השנה הבאה אשתך תלד בן זכר של קיימא". שמח אותו עשיר ונשק את ידיו של הצדיק, ואכן כך היה, לאחר שנה ילדה אשתו בן זכר.

הצדיק רבי ישראל מרוז'ין זכותו יגן עלינו, סיפר לחסידיו שבשעה שנשבע רבי פנחס מקוריץ, נעשה רעש גדול בשמים. שני צדיקי עולם נשבעו, שבועתו של מי תתקיים? פסק בית דין של מעלה: מי שלא נשבע אף פעם אפילו באמת, את שבועתו נקבל. חקרו ובדקו וראו שרבי פנחס לא נשבע אף פעם בחייו, ולכן קיימו את שבועתו, לתת לאותו חסיד עשיר בן זכר של קיימא.